

„На ръба на силите си съм.”

„Когато дете умира от глад, а някой получава рак от години преяждане с вредни храни – за кого да плача?”

„Вероятно съм един от по-силните хора, които се срещат днес. Но вече не издържам.”

„Умират хиляди птици, задавени от пластмасата в стомасите на океанската риба.”

Това беше лошият превод от испански на малка част от плакатите, с които Горски и неговите приятели протестираха отново в Мадрид. Леви, млади, евреи, еколози, негри, лесбийки, антиглобалисти, безработни. Но и не само.

Това беше и денят на най-голяма публичност, която Горски получи през целия си живот. Беше отразен в една брошура на баски. Взеха интервю от него. Не го публикуваха, но поне пуснаха снимката, на която на преден план се вижда той – с рижавата си брада.

Тази брошура стоя дълго свита на четири в джоба на ризата му.

И той я показва на много хора, докато ставаше изобщо за показване.

А хората,

докато кимаха на забързаното му бръщолевене,

се радваха, че поне не им проси пари.